

[Paul Schlüter.]

den selvfølgelig også i dag, lad os dog bare erkende det. Det, regeringen kan styre, er sin egen udgifts- og skattepolitik. Grundene til forbedringen mener jeg ligger dels i de træk henimod forbrugsbegrænsning, som den forrige regering gennemførte, dels i en forbedring af bort bytteforhold, som løber op i milliardstørrelsen, og ikke mindst skyldes den den udenlandske konjunktur, der har ført til større købeevne i udlandet, heldigvis, og igen større muligheder for salg af vore produkter. Jeg tror da gerne, at der i udlandet er en vis tillid til økonomiministeren, som han ligesom antydede, men jeg så nu hellere, at den tillid til ham var til stede i hans egen regering, så vi kunne komme igennem med økonomiministerens planer og ikke opleve, at han gang på gang støder sin heldigvis stærke pandebrask imod den mur, som hans ministerkolleger og SF har bygget op omkring ham.

Resultaterne har, det synes jeg vi bør erkende, sminket karakter. Selvfølgelig spillede det da en rolle, at Kennedyrundens toldnedsættelser virkede netop fra den 1. januar 1972. Det betød, at en række importører udsatte indførslen af de varer, de havde bestilt. Det er en del af forklaringen. Den amerikanske havnestrejke opførte. Og så er der altså nedgangen i investeringerne i erhvervslivet, som har opdæmmet et behov og skabt et hul, som skal fyldes ud, når importafgiften falder væk.

Jeg nævner disse ting — og man kunne også nævne nedgangen i råvarelagrene — fordi det ville være letsindigt, hvis vi troede, at nu var alt vendt og godt og sundt. Der ligger en kæmpeopgave foran os, og denne opgaves løsning er blevet stærkt vanskeliggjort af, at regeringen har manglet handlekraft omkring statsbudgettets reducering.

Må jeg så sige om pristalsudviklingen, at ministeren misforstod mig ganske. Jeg sagde, at man må erkende, at importafgiften i sig selv betyder udløsning af 1 pristalsportion. Så kan man diskutere, om det er den, vi har fået, eller den, vi får. Det er underordnet. Men det er virkningen af den. Jeg sagde også, at vi kan opgøre et aprilindeks på 108,4 og må regne med, at maj når 109. Og så drog jeg den konklusion, at når eksperter i alle leje fortæller os, at vi nu møder en bølge af højkonjunktur, — det

skal vi i og for sig være glade for — som vil føre til høj aktivitet i efteråret, så er der al mulig grund til at frygte, at vi til januar 1973 får udløsning af 2 pristalsportioner, medmindre der gribes ind i løbet af efteråret og helst allerede nu. Hvor vi i en periode har været i bunden af prisstigningerne inden for de 17 OECD-lande, ligger vi nu i toppen, og jeg fatter ikke, at regeringen er fuldstændig ubekymret herover, for det er et alarmsignal omkring den danske økonomi på trods af høj beskæftigelse og på trods af gode eksportmuligheder.

Og så et par bemærkninger om besparelserne. Jeg vil gerne spørge økonomiministeren: kan vi nu regne med, at han står fast på at gennemføre de administrative besparelser; han har bebudet, eller bliver der tale om undtagelse efter undtagelse, som hans ministerkolleger presser igennem over for ham? Og én ting til: hvornår kommer de lovforslag, som er nødvendige for at en række af besparelserne i indøværende finansår kan slå igennem? Det varer jo ikke så længe, før vi har sommerferie her i tinget, og så kan der ikke lovgives. Der kan vel heller ikke arbejdes med disse ting i september, men først til oktober, og så er vi igennem det meste af finansåret.

Jeg vil da gerne indrømme — det har vi altid gjort — at på spareområdet nåede vi ikke nok under den borgerlige regering, slet ikke. Vi må erkende, at skatterne i vor tid steg mere, end godt var, og mere, end vi brød os om. Men vi søgte dog at arbejde os frem til det mål, at vi fik balance imellem udgiftsstigninger og væksten i produktionen, og jeg mener, vi nåede det, da vi fremlagde vor finansplan i september i fjor.

Jeg kan godt huske de råd, socialdemokratiet gav os. Jeg kan godt huske de råd, der var den nuværende økonomiministers, da han var politisk ordfører for socialdemokratiet i opposition. Jeg kan også godt erindre den nuværende finansministers tørve-trillerhistorie, da vi engang gjorde op, hvad socialdemokratiets udgiftsforslag samlet beløb sig til. Det var et milliardbeløb. Tænk, hvis vi allerede dengang havde gennemført de kraftige udgiftsstigninger, socialdemokratiet tilrådede os, og som først nu er blevet vedtaget, efter at flertallet i salen er skiftet. Hvis socialdemokratiet havde fået sin vilje dengang, havde der i dag været mere